

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 stycznia 2017r. skierowanym przeciwko (...) Serwis spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w I. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 262 730,33zł. z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

I 58 347,35zł. od dnia 1 października 2016r. ;

II 27 419,63zł. od dnia 1 listopada 2016r.;

III 6 863,44zł. od dnia 1 grudnia 2016r.;

IV 114 939,22zł. od dnia 2 października 2016r.;

V 20 631,92zł. od dnia 3 listopada 2016r.;

VI 9 002,76zł. od dnia 3 grudnia 2016r.;

VII 24 949,90zł. od dnia 1 listopada 2016r.;

VIII 576,11zł. od dnia 3 grudnia 2016r. tytułem wynagrodzenia za montaż, wynajem i demontaż rusztowań. Uzasadniając zgłoszone żądanie pełnomocnik powódki podniósł, iż należności składające się na dochodzoną pozwem kwotę wynikają z wystawionych przez powódkę w związku z wykonaniem powyższych usług faktur (pozew k. 3 – 7).

Zapadłym w dniu 1 lutego 2017r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 79). We wniesionym w dniu 23 lutego 2017r. sprzeciwie od powyższego nakazu pełnomocnik pozwanej podniósł, iż nie jest ona zobowiązana do zapłaty należności wskazanych w pkt IV – VIII, bowiem to nie pozwana zamówiła usługi, w związku z którymi wystawiono opiewające na powyższe należności faktury i z tego też względu wniósł o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw k. 84 – 88).

W dniu 8 marca 2018r. interwencję uboczną po stronie powódki zgłosiła (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. (pismo k. 296).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 lipca 2016r. powódka skierowała do pozwanej ofertę na wykonanie rusztowań obejmującą ich montaż, demontaż oraz wynajem dla potrzeb prac budowlanych w Ś. (oferta k. 15 – 17, korespondencja elektroniczna k. 138 - 139). Załącznikiem do powyższej oferty był cennik (cennik k. 18 – 19). Złożenie powyższej oferty stanowiło odpowiedź na skierowane do powódki przez występującego w imieniu pozwanej M. L. zapytanie o koszt udostępniania rusztowań (wiadomość k. 139, zeznania świadków M. F. k. 212, K. Ć. k. 222 - 223). Występujący w imieniu pozwanej inżynier projektu M. L. tego samego dnia złożył zamówienie na montaż, dzierżawę oraz demontaż rusztowań na warunkach określonych w złożonej przez powódkę ofercie. Osoba ta z ramienia pozwanej zajmowała się składaniem zamówień na rusztowania, jak również dokonywaniem ich odbioru (zamówienie k. 137, zeznania świadków K. Ć. k. 222, A. W. k. 142, 144, M. L. k. 288, S. P. k. 326). W związku z przyjęciem powyższej oferty przez pozwaną powódka wystawiła faktury opiewające na kwoty:

I 58 347,35zł. z terminem płatności na dzień 30 września 2016r. (faktura k. 10);

II 27 419,63zł. z terminem płatności na dzień 30 października 2016r. (faktura k. 26);

III 6 863,44zł. z terminem płatności na dzień 30 listopada 2016r. (faktura k. 32).

Taką samą ofertę powódka w dniu 8 lipca 2016r. wystosowała także do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R., która jako podwykonawca pozwanej także zaangażowana została do prac budowlanych na tym samym obiekcie (oferta k. 120 – 121, cennik k. 122 – 123, zeznania świadka M. L. k. 287, M. I.'ego k. 309). Na podstawie powyższej oferty analogiczna umowa, jak między stronami procesu, zawarta została także pomiędzy powódką a spółką (...). Zatrudniony przez pozwaną jako inżynier projektu M. L. uczestniczył w odbiorach rusztowań, które przeznaczone były również dla spółki (...) (zeznania świadka M. L. k. 288). Rozpoczętych przez siebie prac spółka (...) jednak nie dokończyła. Ich przerwanie i zejście spółki (...) z budowy miało miejsce około 25 sierpnia 2016r., z pozostawionych zaś przez tę spółkę, a dostarczonych na budowę przez powódkę rusztowań korzystała w dalszym ciągu pozwana. Uzgodnień w tym przedmiocie z powódką dokonał z ramienia pozwanej M. L.. Kontaktując się z powódką nie uprzedził on jej o tym, iż nie dysponuje pełnomocnictwem upoważniającym go do reprezentowania pozwanej (zeznania świadków A. W. k. 142 – 143, K. P. k. 144, M. F. k. 211 – 212, K. Ć. k. 222, M. L. k. 287 – 288, M. I.'ego k. 309, S. P. k. 325).

Prócz wyszczególnionych na wstępie faktur powódka wystawiła również na pozwaną kolejne faktury opiewające na kwoty:

IV 114 939,22zł. z terminem płatności na dzień 1 października 2016r. (faktura k. 37). Podstawą wystawienia powyższej faktury był protokół odbioru technicznego podpisany przez inżyniera projektu z ramienia pozwanej – M. L. oraz przedstawiciela podwykonawcy pozwanej – spółki (...) w osobie S. P.. W treści powyższego protokołu zawarto oświadczenie, iż koszty montażu, demontażu oraz dzierżawy rusztowań, których dotyczyła powyższa faktura, przejmuje pozwana (protokół odbioru technicznego rusztowania k. 38 zeznania świadka M. F. k. 212). Załącznikiem do protokołu było zestawienie zawierające dane na temat dat montażu poszczególnych rusztowań jak i wymiarów, a także informacje o dacie demontażu tych rusztowań, w odniesieniu do których demontaż taki już nastąpił (zestawienie k. 39 – 41). Wysokość kwoty, na którą wystawiono sporną fakturę, oparto na sporządzonym w dniu 31 sierpnia 2016r. rozliczeniu wszystkich spełnionych w miesiącu sierpniu 2016r. usług, w związku z którymi faktura ta została wystawiona (rozliczenie k. 42 – 44).

V 20 631,92zł. z terminem płatności na dzień 2 listopada 2016r. (faktura k. 45). Faktura ta dotyczyła wynajmu tych samych rusztowań, co wcześniejsza faktura z pkt IV, z tą jedynie różnicą, iż objęła późniejszy okres czasu – do dnia 30 września 2016r. (rozliczenie k. 46 – 47). Podstawą jej wystawienia było zestawienie powyższych usług podpisane – jak miało to miejsce poprzednio - przez inżyniera projektu z ramienia pozwanej – M. L. przedstawiciela podwykonawcy pozwanej – spółki (...) w osobie S. P. (zestawienie k. 48 – 50);

VI 9 002,76zł. z terminem płatności na dzień 2 grudnia 2016r. (faktura k. 51). Faktura ta dotyczyła wynajmu tych samych rusztowań, co wcześniejsze faktury z pkt IV i V, z tą jedynie różnicą, iż objęła późniejszy okres czasu – do dnia 31 października 2016r. (rozliczenie k. 52). Podstawą jej wystawienia było zestawienie powyższych usług podpisane – jak miało to miejsce poprzednio - przez inżyniera projektu z ramienia pozwanej – M. L. przedstawiciela podwykonawcy pozwanej – spółki (...) w osobie S. P. (zestawienie k. 53 - 55);

VII 24 949,90zł. z terminem płatności na dzień 30 października 2016r. (faktura k. 56). Faktura powyższa dotyczyła wynajmu rusztowań, z których korzystała inna obecna na terenie budowy firma – spółka (...) i objęła ona usługi świadczone przez powódkę w okresie do dnia 30 września 2016r. (rozliczenie k. 58). Podstawą jej wystawienia było zestawienie usług, których wykonanie potwierdził zatrudniony w (...) Grupa Budowlana spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej (...), do którego również należało zamawianie rusztowań jak i potwierdzanie ich odbioru (zestawienie k. 57, zeznania świadków A. W. k. 142, K. P. k. 144).

VIII 576,11zł. z terminem płatności na dzień 2 grudnia 2016r. (faktura k. 59). Faktura ta dotyczyła wynajmu tych samych rusztowań, co wcześniejsza faktura z pkt VII, z tą jedynie różnicą, iż objęła późniejszy okres czasu – do dnia 21 października 2016r. (rozliczenie k. 60). Podstawą jej wystawienia było zestawienie powyższych usług (zestawienie k. 61).

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze fakt, iż pozwana nie zgłosiła żadnych zarzutów co składających się na dochodzoną pozwem należności z pkt I – III, żądaniu pozwu we wskazanym zakresie należało udzielić ochrony jako znajdującemu oparcie w przepisie art. 659 par. 1 kc.

Co się tyczy należności objętej fakturą z pkt VII, to faktura ta wystawiona została w oparciu o zestawienie udostępnionych rusztowań podpisane przez zatrudnionego w (...) Grupa Budowlana spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej (...). Jak zatem wynika z powyższego, jedyna osoba, która potwierdziła fakt zrealizowania usługi, w związku z którą wystawiono przedmiotową fakturę, była pracownikiem innej aniżeli pozwana, osoby prawnej. Co więcej – w treści samego zestawienia – jako podmiot korzystający ze spornych rusztowań – wskazano jedynie spółkę (...), a zatem również odrębny od pozwanej podmiot praw i obowiązków.

Jak zatem wynika z powyższego, powódka nie przedstawiła w niniejszym postępowaniu żadnego przekonującego dowodu zaistnienia okoliczności mogących uzasadnić obowiązek zapłaty za powyższą fakturę przez pozwaną. Za dowód taki nie może uznany zostać sam fakt wystawienia na pozwaną przez powódkę faktur z pkt VII i VIII, bowiem pozwana w żaden sposób nie potwierdziła faktu ich przyjęcia. Za dokument taki nie sposób uznać wreszcie powoływanego przez powódkę zestawienia czynności, których wykonanie stanowiło podstawę wystawienia przedmiotowej faktury z tego jedynie powodu, że na dokumencie powyższym zamieszczona została adnotacja o treści: „dla A. Serwis”. Pamiętać należy bowiem – o czym była mowa na wstępie powyższych rozważań - iż okoliczności stwierdzone powyższym dokumentem potwierdzone zostały przez pracownika innej spółki, aniżeli pozwana. Jak wynika z zeznań tego pracownika, był on uprawniony do składania zamówień na rusztowania i istotnie korzystał z takiej możliwości, czynił to jednak w imieniu i na rzecz spółki o nieco innej nazwie, aniżeli firma pozwanej, z zeznań tych żadną miarą nie wynika jednak, aby jakiegokolwiek czynności na budowie podejmować miał w imieniu i ze skutkiem na rzecz pozwanej. Za możliwością obciążenia pozwanej obowiązkiem zapłaty obu faktur nie przemawia natomiast podana przez świadka okoliczność, iż spółka (...) pracować miała dla pozwanej, niezależnie bowiem od tego, czy podmiotem zamawiającym prace powyższej spółki była pozwana, czy też – na co z kolei wskazuje treść pisma powyższej spółki – rolę zamawiającego dla niej pełnił inwestor prowadzonej w Ś. budowy, żadna z powyższych okoliczności sama w sobie nie uzasadnia przypisania obowiązku zapłaty za powyższe rusztowania pozwanej. Analizowane pismo zawiera wprawdzie informację o tym, iż rusztowania dla spółki (...) zamówić miała „firma (...)”, nie precyzuje ono natomiast, o którą z dwóch obecnych na budowie w Ś. spółek, z których każda w swojej nazwie miała słowo: (...), chodzi (zeznania świadka K. P. k. 144, pismo k. 129). Biorąc pod uwagę fakt, iż zestawienie udostępnionych rusztowań, w oparciu o które wystawiono sporne faktury, zawiera podpis pracownika spółki (...), za bardziej prawdopodobną uznać należy wersję, wedle której podmiotem zamawiającym rusztowania, z których skorzystała spółka (...), była spółka zatrudniająca K. P., który zestawienie powyższe podpisał, a zatem spółka (...). Z uwagi na powyższe, żądanie pozwu obejmujące należności wynikające z faktur z pkt VII i VIII podlegało oddaleniu, jako nieudowodnione w stosunku do podmiotu pozwanego w niniejszym procesie.

Odmiennej oceny dokonać należało w odniesieniu do faktur IV – VI wystawionych w związku z usługami objętymi zestawieniem podpisanym przez K. P., który bezsprzecznie na przedmiotowej budowie zatrudniony był przez pozwaną w charakterze inżyniera projektu.

Negując zasadność żądania pozwu pozwana podnosiła między innymi brak uprawnienia świadka P. do reprezentacji pozwanej. Istotnie wedle dominującego w literaturze prawniczej stanowiska, dokonanie czynności prawnej przez taką osobę powoduje **nieważność czynności prawnej**. Podzielenie prezentowanego wyżej stanowiska także na gruncie niniejszej sprawy nie przesądza jednak – wbrew stanowisku pozwanej – o niezasadności żądania pozwu.

Jak wynika bowiem z pozostałych poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, umowa, z której powódka wywodzi obecnie swoje roszczenia, doszła do skutku w drodze przyjęcia przez świadka L. pochodzącej od powódkki oferty, przy czym samo złożenie powyższej oferty zainicjowane zostało czynnością, jaką w imieniu pozwanej podjął również świadek L.. Tym samym też powódka w oparciu o podejmowane przez tegoż świadka działania, z którym

kontaktowała się zawsze w przedmiocie rusztowań, mogła być przekonana o tym, że świadek ten był umocowany do reprezentowania ww. podmiotu gospodarczego w zakresie zaciągania przez niego zobowiązań wynikających z faktu zamawiania powyższych rusztowań i korzystania z nich przez pracowników pozwanej. Skoro zatem świadek P. zgłaszał powódce w imieniu pozwanej zapotrzebowania na konkretne ilości rusztowań, których odbiór był następnie przez pozwaną kwitowany, to w ocenie sądu nie sposób obecnie zasadnie bronić tezy, jakoby działania świadka L. miały nie pociągać za sobą dla pozwanej skutków finansowych. Na podstawie wskazanych wyżej zachowań pozwanej jak i świadka L. powódka mogła być przekonana o tym, że świadek posiadał w tym aspekcie niezbędne umocowanie do dokonywania czynności prawnych rodzących dla pozwanej takie zobowiązania

W judykaturze i doktrynie od dawna przyjmuje się, że pełnomocnictwo może być udzielone przez mocodawcę również w sposób dorozumiany, w tym przez brak sprzeciwu wobec jego ustanowienia (przy reprezentacji łącznej) czy milczące akceptowanie czynności pełnomocnika (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2003 r., w spr. II CKN 46/01, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 sierpnia 1995 r., w spr. I ACR 410/95, TPP, Nr 4 z 2003 r., str. 107, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 lipca 1992 r., w spr. I ACR 323/92, OSA, z. 7 z 1993 r., poz. 47, zob. też J. K., „Uwagi na temat pełnomocnictwa dorozumianego”, *Palestra*, z. 11-12 z 2010 r., str. 114-122 i przytoczone tam dalsze przykłady z orzecznictwa oraz literatury prawniczej). Należy zauważyć, że w działalności gospodarczej spółki praktycznie niewykonalne byłoby zachowanie przy każdej czynności zarządzającej wymogu reprezentacji przewidzianej w art. 201 ksh.

Jak wynika jednocześnie z dalszej części poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, z chwilą zejścia interwenienta ubocznego z placu budowy świadek L. w protokole odbioru pozostawianych przez interwenienta ubocznego rusztowań złożył oświadczenie, wedle którego koszty montażu, demontażu oraz dzierżawy powyższych rusztowań, przejmuje pozwana. W ocenie sądu, nie do obrony pozostaje teza, jakoby składając powyższe oświadczenie świadek L. miał na myśli przyjęcie obowiązku zapłaty za korzystanie z powyższych rusztowań ze skutkiem na przyszłość, a zatem w odniesieniu do obowiązku zapłaty czynszu najmu, który powstanie dopiero od daty złożenia powyższego oświadczenia. Możliwość takiej przeczy wyrażne stwierdzenie, iż pozwana przyjmując miała na siebie obowiązek zapłaty również za montaż już postawionych rusztowań. Okolicznością niebudzącą wątpliwości, potwierdzoną w szczególności zapisami zawartymi w podpisanym przez świadka L. protokole, było bowiem to, iż rusztowania te rozstawione zostały jeszcze przed 25 sierpnia 2016r., kiedy to podmiotem korzystającym z nich był interwenient uboczny. Tym samym też, skoro złożonym przez świadka L. zobowiązaniem objęto zapłatę za mającą już miejsce w przeszłości usługę postawienia rusztowań, to nie zachodzą żadne logiczne względy mogące uzasadnić wyłączenie z zakresu tego zobowiązania obowiązku zapłaty za wynajem tychże rusztowań mający miejsce w okresie pomiędzy ich montażem a przejęciem przez pozwaną. Rozbieżności tej świadek L. żadną miarą nie potrafił wyjaśnić w sposób przekonywający. Treść zeznań powyższego świadka tłumaczących fakt złożenia przez niego podpisu pod oświadczeniem o przejęciu przez pozwaną powyższych kosztów obawą co do wypłacalności spółki (...) wskazuje raczej, iż jego podpis pod spornym oświadczeniem złożony został w intencji uspokojenia i rozwiania tychże obaw, to zaś osiągnięte mogło zostać jedynie w drodze przyjęcia przez pozwaną zobowiązań wynikających z faktu udostępniania spornych rusztowań interwenientowi ubocznemu (zeznania świadka M. L. k. 288 - 289).

Jak stanowi przepis art. 65 par. 1 kc., oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Wyrażona w powołanym wyżej przepisie art. 65 kc. konieczność uwzględniania przy tłumaczeniu oświadczeń woli zasad współżycia społecznego stanowi nakaz preferowania takich możliwych wyników wykładni, które wykazują największy stopień zgodności z obowiązującymi w społeczeństwie normami moralnymi. Jak wskazuje się w literaturze prawniczej, przy wykładni oświadczenia woli uwzględniać należy **okoliczności**, w których zostało ono złożone, **zasady współżycia społecznego** oraz **ustalone zwyczaje**. Prowadzi to do wniosku, że za miarodajny dla prawa sens i znaczenie złożonego oświadczenia należy przyjąć sens, na który powołał się jego odbiorca, jeżeli pokrywa się on z sensem ustalonym przy użyciu powszechnie obowiązujących reguł znaczeniowych. Znaczy to, że każdy uczestnik obrotu znajdujący się tych okolicznościach zewnętrznych i dysponujący tą wiedzą o elementach procesu komunikacji (oświadczeniu i jego kontekście) przyjąłby taki sam sens tego oświadczenia (zob. wyr. SN z 19.9.2007 r., II CSK 189/07,

Legalis). Podstawową bowiem dyrektywą wykładni jest przypisanie oświadczeniu sensu, jaki z treścią komunikatu wiązać mógł potencjalny, racjonalny odbiorca. W wyroku z 20.2.2003 r. (I CKN 7/01, Legalis) SN zwrócił uwagę, że w celu wykładni oświadczenia woli należy ustalić, jaki sens wiązać mógł z nim adresat. Zdaniem Sądu "decyduje przy tym nie indywidualny, lecz normatywny punkt widzenia odbiorcy oświadczenia, który z należytą starannością wymaganą w obrocie dokonuje interpretacji, zmierzającej do odtworzenia treści myślowej składającego oświadczenie". Trafne jest spostrzeżenie, że o wykładni oświadczenia nie rozstrzyga sens przypisywany temu oświadczeniu przez konkretnego odbiorcę. Nie jest możliwe ustalenie, jak odbiorca rzeczywiście rozumiał oświadczenie; będzie on bowiem (tak samo jak podmiot składający oświadczenie woli) interpretował oświadczenie w sposób korzystny ze względu na swój interes. Interpretacja ta odbiegać może od treści komunikatu. Oświadczeniu należy zatem nadać sens, jaki nadałby mu **typowy odbiorca**, znajdujący się w pozycji adresata. Jak zatem wynika z powyższego, w razie kolizji rzeczywistej woli oświadczającego z wolą rozumianą przez odbiorcę działającego w zaufaniu do złożonego oświadczenia co do warunków wypłaty gwarancji należy dać pierwszeństwo zaufaniu podmiotu trzeciego, czyli beneficjenta gwarancji. Kryterium oceny stanowi tutaj punkt widzenia takiego odbiorcy oświadczenia, który przy zachowaniu należytej staranności dokonuje interpretacji złożonego oświadczenia woli (por. m.in. wyr. SN z 23.11.2011 r., IV CSK 161/11, Legalis; wyr. SN z 3.2.2011 r., I CSK 348/10, Legalis; wyr. SN z 20.1.2011 r., I CSK 193/10, Legalis; wyr. SN z 2.12.2010 r., II PK 134/10, Legalis; wyr. SN z 29.4.2009 r., II CSK 614/08, OSNC 2010, Nr 2, poz. 32; wyr. SN z 21.8.2008 r., IV CSK 159/08, Legalis; wyr. SN z 7.3.2008 r., II CSK 348/06, Legalis; wyr. SN z 31.1.2008 r., II CSK 406/07, Legalis; wyr. SN z 5.12.2007 r., I CSK 261/07, Legalis; wyr. SN z 23.6.2005 r., II CK 739/04, Legalis; wyr. SN z 20.2.2003 r., I CKN 7/01, Legalis; wyr. SN z 7.9.1999 r., I PKN 258/99, OSNP 2001, Nr 1, poz. 15; uchw. SN z 29.6.1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995, Nr 12, poz. 168). Także w niniejszej sprawie, oświadczenie, pod którym podpis złożył świadek L., rozumieć należy w taki sposób, iż wobec wątpliwości co do wypłacalności schodzącej z (...) spółki (...), powódka oczekiwała, iż pozwana, która w dalszym ciągu korzystać miała ze spornych rusztowań, przyjmie na siebie także obowiązek pokrycia kosztów związanych z udostępnieniem rusztowań jeszcze w okresie poprzedzającym ich przejście przez pozwaną i pod takim też oświadczeniem uzyskała podpis świadka L..

W ocenie sądu poczynione wyżej ustalenia za wystarczające uznać należy dla potrzeb przyjęcia, iż pozwana co najmniej przystąpiła do zaciągniętego przez S. długu, co już samo w sobie wystarczyłoby do obciążenia jej obowiązkiem zapłaty należności objętych fakturami IV – VI. W ocenie sądu ustalony w sprawie stan faktyczny daje jednak także podstawy do przyjęcia, iż w sprawie niniejszej doszło do przejścia długu w rozumieniu art. 519 kc. Stosownie do powołanego wyżej przepisu, przejście długu wymaga zawarcia na piśmie pod rygorem nieważności stosownej umowy pomiędzy wierzycielem a osobą trzecią za zgodą dłużnika.

W ocenie sądu oświadczenia pozwanej o przejściu długu dopatrywać należy się w fakcie podpisania przez świadka L. załącznika do protokołu określającego ilości powierzonych pozwanej rusztowań, załącznik ten bowiem zawierał w istocie oświadczenie woli, którego treść odpowiada koniecznym składnikom umowy przewidzianej w art. 519 kc. Przy dokonywaniu powyższej czynności zachowana została także wymagana powołanym wyżej przepisem forma pisemna umowy o przejściu długu. Mając na względzie utrwalony w orzecznictwie pogląd, iż wymagana dla oświadczenia wierzyciela o wyrażeniu zgody na zmianę dłużnika forma pisemna zachowana jest w wypadku wniesienia przez wierzyciela pozwu przeciwko przejemcy o spełnienie świadczenia, przyjęć należało, iż także w sprawie niniejszej wnosząc pozew powódka złożyła ze swej strony oświadczenie skutkujące zawarciem przewidzianej w art. 519 kc. umowy. Co się tyczy uzyskania zgody dłużnika, to zgoda taka wyrażona została w postaci zgłoszonej w niniejszym procesie interwencji ubocznej po stronie powoda (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 1958r. w sprawie III CR 1168/57, OSN 1960, nr 2, poz. 60). Z uwagi na powyższe zasadna staje się zatem konkluzja, iż wobec uczynienia zadość wymaganiom stawianym umowie o przejściu długu, przejście takie miało miejsce, co skutkowało musiło częściowym udzieleniem ochrony żądaniu pozwu.

Wobec utrzymania się przez powódkę z żądaniem pozwu w 90%, na podstawie art. 100 kpc. orzeczono o stosunkowym rozdzieleniu kosztów pozostawiając jednocześnie referendarzowi szczegółowe rozliczenie tychże kosztów.

Z/ odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron